

Arrest

nr. 160 539 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. LALEMAN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 25 januari 1979 te Madagh. In 2009 huwde u met een oudere man. Hij mishandelde u. Hij sloeg u en verbrandde u met sigarettenpeuken en met een aansteker. Hij verkrachtte u. U sprak hierover met uw moeder maar zij zei u geduld te hebben en af te wachten. Na twee à drie maanden zag u het niet meer zitten en verliet u het huis van uw echtgenoot. U kwam hierdoor op straat terecht. Uw man vroeg de echtscheiding aan en omdat u niet kwam opdagen op de rechtbank werd er vanuit gegaan dat jullie inderdaad niet meer samen waren. De echtscheiding werd uitgesproken. U leefde een tijd op straat. Uiteindelijk sprak u met iemand aan wie u uw verhaal vertelde. Deze persoon suggereerde dat u beter in Tanger een boot kon nemen en naar Europa kon gaan. U ging naar Tanger en volgde daar enkele mensen die op een kleine

boot van Tanger naar Algeciras (Spanje) overstaken. Na de oversteek smeekte u hen u mee te nemen. Ze brachten u tot België. U kwam in België aan in 2010.

Op 30 november 2015 vroeg u asiel aan te Brugge bij de directie van het Centrum voor Illegalen aldaar, een dag voor uw geplande repatriëring op 1 december 2015.

U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van uw asielaanvraag is gebleken dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U haalde voor het CGVS aan bij terugkeer problemen te zullen hebben met uw familie en met uw exman (zie gehoorverslag CGVS, dd. 23 december 2015, p.2).

Uit uw verklaringen komt echter nergens een actuele vrees voor vervolging noch door uw familie, noch door uw ex-echtgenoot naar voren. U verklaarde immers dat u een drietal maanden na het huwelijk het huis van uw echtgenoot verliet omdat u het niet meer volhield en dat hij vervolgens de scheiding aanvraagde en u dit accepteerde (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). U vertelde daarna voor uw vertrek uit het land, in 2010, een aantal maanden op straat geleefd te hebben maar toen niets meer van uw ex-echtgenoot gehoord te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uit uw verklaringen blijkt verder nergens dat u vandaag de dag, meer dan vier jaar later, noch enige vrees zou hebben ten opzichte van uw ex-echtgenoot, die hoewel gewelddadig tijdens de maanden dat het huwelijk duurde, na de echtscheiding niets meer van zich liet horen.

Voor wat uw familie betreft stelde u dat meerbepaald uw moeder uw echtgescheiding niet goedkeurde en dat ze het u kwalijk nam dat u het land verlaten hebt (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U voegde toe dat uw moeder vond dat u na uw scheiding uw eigen plan moest trekken omdat u oud genoeg was en dat haar tweede echtgenoot en haar dochter haar meer nodig hadden dan u (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U vertelde eveneens dat u sinds u in België bent wel contact hebt met uw zus die eveneens in België is en uw broer in Frankrijk. U stelt dat u met hen een goed contact hebt maar dat uw moeder ieder contact met u weigert (zie gehoorverslag CGVS, p.5, 8). Louter uit het feit dat uw moeder weigert enig contact te hebben met u en uit het feit dat ze vond dat u uw eigen plan moest trekken kan geen vrees voor vervolging afgeleid worden. Verder is er geen enkele indicatie dat u inderdaad enige vrees zou hebben ten opzichte van uw familie.

Op de vraag van het CGVS wat u denkt dat er zou gebeuren als u vandaag terug zou gaan naar Marokko, repliceerde u eveneens door te zeggen dat u bang bent verkracht of vermoord te zullen worden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Als u daarop echter gevraagd wordt wie u dan vreest stelt u niet te weten wie maar dat u dit gewoon algemeen vreest omdat u geen plaats hebt om te verblijven, ze je daar gewoon zo maar kunnen doden of verkrachten en u niet meer op straat wil leven (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U slaagde er echter verder niet in deze vrees op enige manier verder te substantiëren of te concretiseren. Hiervoor valt evenmin enige concrete indicatie af te leiden uit uw verklaringen, uw dossier of de algemene situatie in Marokko, integendeel, uit de beschikbare informatie blijkt dat er wel degelijk opvangtehuizen bestaan voor vrouwen en dat de autoriteiten wel degelijk actie ondernemen met betrekking tot geweld tegen vrouwen (zie info in bijlage).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1 A van de Conventie van Genève, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “*van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zijnde het verbod op manifeste foute appreciatie, het verbod op willekeur, verplichting tot zorgvuldigheid en behoorlijke belangenafweging*”.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, “*van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zijnde het verbod op manifeste foute appreciatie, het verbod op willekeur, verplichting tot zorgvuldigheid en behoorlijke belangenafweging*” en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad evenmin verzoekster als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na onderzoek van uw asielaanvraag is gebleken dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U haalde voor het CGVS aan bij terugkeer problemen te zullen hebben met uw familie en met uw ex-man (zie gehoorverslag CGVS, dd. 23 december 2015, p.2).

Uit uw verklaringen komt echter nergens een actuele vrees voor vervolging noch door uw familie, noch door uw ex-echtgenoot naar voor. U verklaarde immers dat u een drietal maanden na het huwelijk het huis van uw echtgenoot verliet omdat u het niet meer volhield en dat hij vervolgens de scheiding aanvroeg en u dit accepteerde (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). U vertelde daarna voor uw vertrek uit het land, in 2010, een aantal maanden op straat geleefd te hebben maar toen niets meer van uw ex-echtgenoot gehoord te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uit uw verklaringen blijkt verder nergens dat u vandaag de dag, meer dan vier jaar later, noch enige vrees zou hebben ten opzichte van uw ex-echtgenoot, die hoewel gewelddadig tijdens de maanden dat het huwelijk duurde, na de echtscheiding niets meer van zich liet horen. Voor wat uw familie betreft stelde u dat meerbepaald uw moeder uw echtgescheiding niet goedkeurde en dat ze het u kwalijk nam dat u het land verlaten hebt (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U voegde toe dat uw moeder vond dat u na uw scheiding uw eigen plan moest trekken omdat u oud genoeg was en dat haar tweede echtgenoot en haar dochter haar meer nodig hadden dan u (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U vertelde eveneens dat u sinds u in België bent wel contact hebt met uw zus die eveneens in België is en uw broer in Frankrijk. U stelt dat u met hen een goed contact hebt maar dat uw moeder ieder contact met u weigert (zie gehoorverslag CGVS, p.5, 8). Louter uit het feit dat uw moeder weigert enig contact te hebben met u en uit het feit dat ze vond dat u uw eigen plan moest trekken kan geen vrees voor vervolging afgeleid worden. Verder is er geen enkele indicatie dat u inderdaad enige vrees zou hebben ten opzichte van uw familie.

Op de vraag van het CGVS wat u denkt dat er zou gebeuren als u vandaag terug zou gaan naar Marokko, repliceerde u eveneens door te zeggen dat u bang bent verkracht of vermoord te zullen

worden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Als u daarop echter gevraagd wordt wie u dan vreest stelt u niet te weten wie maar dat u dit gewoon algemeen vreest omdat u geen plaats hebt om te verblijven, ze je daar gewoon zo maar kunnen doden of verkrachten en u niet meer op straat wil leven (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U slaagde er echter verder niet in deze vrees op enige manier verder te substantiëren of te concretiseren. Hiervoor valt evenmin enige concrete indicatie af te leiden uit uw verklaringen, uw dossier of de algemene situatie in Marokko, integendeel, uit de beschikbare informatie blijkt dat er wel degelijk opvangtehuizen bestaan voor vrouwen en dat de autoriteiten wel degelijk actie ondernemen met betrekking tot geweld tegen vrouwen (zie info in bijlage). (...).”.

Voormelde motieven vinden allen steun in het administratief dossier. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster erop wijst dat zij nog steeds bedreiging en mishandeling van haar ex-echtgenoot vreest ingevolge de echtscheiding in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, moet worden opgemerkt dat zij geen afbreuk doet aan de voormelde concrete vaststellingen. Uit haar verklaringen komt immers nergens een actuele vrees voor vervolging noch door haar familie, noch door haar ex-echtgenoot naar voor. Uit verzoeksters verklaringen blijkt nergens dat zij vandaag de dag, meer dan vier jaar later, enige vrees zou hebben ten opzichte van haar ex-echtgenoot, die hoewel gewelddadig tijdens de maanden dat het huwelijk duurde, na de echtscheiding niets meer van zich liet horen. Louter uit het feit dat haar moeder weigert enig contact te hebben met haar, uit het feit dat de echtscheiding voor haar nadelig was en zij vertegenwoordigd werd door haar moeder en uit het feit dat ze vond dat verzoekster haar eigen plan moest trekken kan geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Verder is er geen enkele indicatie dat verzoekster enige vrees zou hebben ten opzichte van haar familie.

Waar zij in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat zij geen nieuw leven kan opbouwen in haar land van herkomst, dat zij door haar familie *“als schadelijk bevonden wordt”*, dat zij geen beroep kan doen op haar familie en dat ook de maatschappij een dergelijke positie veroordeelt zodat zij als vrouw gestigmatiseerd zal worden en dat zij de bescherming van het land niet kan inroepen gelet op de zwakke en ongeloofwaardige positie van de vrouw, beperkt zij zich tot algemene beweringen. Een dergelijk algemeen betoog volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekster stelt reeds te hebben verklaard dat zij geen beroep kon doen op de politie, wordt vastgesteld dat dit geenszins blijkt uit het administratief dossier. In weerwil van wat verzoekster beweert, heeft zij nergens aangegeven dat zij geen beroep kon doen op de politie.

Overigens blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier dat er wel degelijk opvangtehuizen bestaan voor vrouwen en dat de autoriteiten wel degelijk actie ondernemen met betrekking tot geweld tegen vrouwen. Waar verzoekster aangeeft dat dit wel kan zijn voor de grote steden, maar niet voor de streek waar haar familie van afkomstig is, brengt zij geen elementen bij die haar zouden verhinderen zich te wenden tot een dergelijk opvangtehuis noch tot de autoriteiten.

2.5 Verzoekster maakt, gelet op de hoger gedane vaststellingen niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat er in Marokko een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict aanwezig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

C. DIGNEF